

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **JUDr. V. Š., Ph.D.**, zastoupený Mgr. Filipem Němcem, advokátem se sídlem Opletalova 1535/4, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2025, čj. KUKHK-832/DS/2025-6 RK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 7. 2025, čj. 32 A 2/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Hradce Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) shledal žalobce rozhodnutím z 14. 11. 2024 vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“). Žalobce totiž řídil osobní vozidlo rychlostí 161 km/h na úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí jízdy 100 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši $\pm 3\%$ byla tedy vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 156 km/h. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 56 km/h. Prvostupňový správní orgán uložil žalobci pokutu ve výši 7 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců, současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 2 500 Kč.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u krajského soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumatelné. Dále se zabýval namítanou vadou řízení spojenou s rozhodováním o podjatosti oprávněné úřední osoby. Předně konstatoval, že skutečnosti, jež proti úřední osobě žalobce vznášel, se nijak netýkaly jejího poměru k věci nebo k účastníkům řízení. Dále uvedl, že podle rozsudku NSS z 12. 6. 2019, čj. 2 As 125/2018-46, za předpokladu, že námitka podjatosti byla řádně posouzena a bylo zjištěno, že oprávněná úřední osoba nebyla z řízení vyloučena, nejde o vadu řízení s vlivem na zákonnost, pokud je o námitce podjatosti rozhodnuto až po vydání meritorního rozhodnutí. Krajský soud zdůraznil, že v nyní projednávané věci bylo rozhodnuto dříve, než bylo rozhodnuto ve věci samé. Krajský soud proto považoval za zbytečné provádět další důkazy navržené žalobcem, které měly prokazovat, že oprávněná úřední osoba sepsala rozhodnutí ve věci ještě předtím, než bylo rozhodnuto o její nepodjatosti.

[4] Krajský soud se dále zabýval námitkou poukazující na porušení jeho práva nahlížet do spisu a seznámit se s podklady před vydáním meritorního rozhodnutí. Krajský soud k tomu uvedl, že ve spise ověřil, že k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobci stanoven termín, na který se žalobce nedostavil a ani se neomluvil. Krajský soud k tomuto uzavřel, že žádný právní předpis nestanoví povinnost správního orgánu zajistit účastníkům řízení vzdálený přístup ke spisové dokumentaci.

[5] Krajský soud se zabýval také námitkou poukazující na nedostatečně zjištěný skutkový stav stran naměřené rychlosti a na straně správních orgánů neshledal žádná závažná pochybení. Krajský soud dovodil, že tvrzení žalobce nebyla způsobilá zpochybnit správnost provedeného měření, které bylo provedeno certifikovaným a ověřeným rychloměrem. Krajský soud připomněl také závěr z rozsudku NSS z 16. 5. 2017, čj. 1 As 53/2017-42, podle něhož v případě laserových či radarových rychloměrů platí, že pokud není dodržen návod k obsluze, nebude rychlost přístrojem vůbec změřena.

[6] Závěrem se krajský soud věnoval námitkám žalobce směřujícím vůči neprovedení navržených důkazů. Odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že správní orgán není vázán návrhy účastníků řízení stran provedení navržených důkazů, pokud je v odůvodnění řádně uvedeno, z jakého důvodu nebyly důkazy provedeny (rozsudek z 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS z 21. 7. 2010, čj. 9 As 101/2010-101). Krajský soud uzavřel, že žalovaný neprovedení důkazů řádně zdůvodnil. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS z 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007-66, z 27. 9. 2016, čj. 1 As 101/2016-77, a z 16. 1. 2013, čj. 3 As 82/2012-27) dále dovodil, že v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti je k dostatečnému prokázání stavu věci dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku, který obsahuje fotografii vozu, údajů o daném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru. Dle krajského soudu o těchto skutečnostech nevznikly v řízení žádné pochybnosti.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

pokračování

[7] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

[8] Stěžovatel tvrdil, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Krajský soud totiž nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že námitka podjatosti byla obstrukční. Krajský soud se současně vyhnul posouzení zjevně procesně vadného postupu při vyřizování námítky podjatosti, kdy meritorní rozhodnutí bylo vyhotoveno dříve, než bylo vydáno usnesení o nepodjatosti této úřední osoby.

[9] Krajský soud dále neodůvodnil, proč v otázce týkající se dálkového zpřístupnění spisu nepřihlédl ke Zprávě o šetření provedeném veřejným ochráncem práv České republiky ve věci postupu správních orgánů při vyřizování žádostí o tzv. dálkové nahlížení do (správního) spisu čj. KVOP-18349/2018 (dále jen „stanovisko“) a proč tomuto stanovisku nepřiznal žádnou váhu. V této otázce pak stěžovatel zpochybnil i zákonnost rozsudku krajského soudu. Tvrdil, že podle § 4 odst. 1 správního řádu mu měl správní orgán umožnit nahlédnout do spisu i na dálku, například zasláním elektronické kopie. Opíral se přitom i o stanovisko veřejného ochránce práv, který takový modernější postup podpořil. Podle stěžovatele nic nebránilo tomu, aby správní orgán jeho žádosti vyhověl a spis mu distančně poskytl. Tím, že se tak nestalo, má stěžovatel za to, že mu bylo fakticky znemožněno se se spisem seznámit.

[10] Závěrem stěžovatel nesouhlasil s názory krajského soudu stran řádného zjištění skutkového stavu správními orgány. Krajský soud předně nevysvětlil, proč žalobní námitky uplatněné k této otázce považoval za spekulativní. Krajský soud ve výsledku neumožnil stěžovateli zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány, respektive stav zaznamenaný Policií ČR.

[11] **Žalovaný** se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Nejvyšší správní soud k namítané nepřezkoumatelnosti předesílá, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní

argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS z 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, či z 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, právní věta). Nejvyšší správní soud dále v rozsudku z 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, dovedl, že povinnost dostatečného odůvodnění nelze chápat dogmaticky, neboť rozsah této povinnosti se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na individuální okolnosti případu. Zároveň tato povinnost nemůže být chápána tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument a každou dílčí námitku účastníka řízení. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Dále Nejvyšší správní soud dovedl, že odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudek NSS z 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130).

[15] Z odůvodnění rozsudku krajského soudu (z bodu 20) je dostatečně zřejmé, proč krajský soud považoval namítané skutečnosti k námitce podjatosti za nepodstatné. Podle krajského soudu nešlo o argumenty, které by poukazovaly na poměr úředníka k věci nebo k účastníkům řízení. Nevyhnul se ani otázce tvrzeného vadného postupu při vyřizování námitky podjatosti. Odkazem na přílehlavou judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, že pokud bylo o námitce podjatosti rozhodnuto tak, že oprávněná úřední osoba nebyla vyloučena z vedení a rozhodování řízení, pak vydání tohoto rozhodnutí dokonce až po vypravení rozhodnutí ve věci samé (což se v dané věci ani nestalo) nepředstavuje vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Tím dal logickou odpověď na to, proč v nyní projednávané věci, kdy rovněž bylo rozhodnuto tak, že oprávněná úřední osoba nebyla vyloučena z vedení řízení a rozhodování věci, nebylo třeba řešit otázky souslednosti jednotlivých kroků při přípravě prvostupňového rozhodnutí.

[16] K námitce spočívající v tom, že stěžovateli nebylo vysvětleno, proč správní orgány nepřijaly závěry stanoviska ohledně dálkového zpřístupnění správního spisu, se krajský soud vyjádřil v bodě 21 rozsudku. Tam, byť nepřímě, vyjádřil i svůj názor na předkládané stanovisko, pokud uzavřel, že *žádný právní předpis nestanovuje povinnost správního orgánu zajistit účastníkům řízení vzdálený přístup ke spisové dokumentaci (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, čj. 3 As 124/2018-61)*. V bodě 43 odkazovaného rozsudku Nejvyšší správní soud za dostatečnou reakci na námitku týkající se žádosti tehdejšího stěžovatele o vzdálené nahlédnutí do správního spisu (tj. nahlédnutí elektronickou formou) považoval reakci krajského soudu, že správní orgány nepochybily, umožnily-li stěžovateli pouze fyzické nahlížení do spisu, neboť povinnost zajistit účastníkům vzdálený přístup ke spisové dokumentaci jim žádný právní předpis neukládá. Citovanou reakci krajského soudu v nynější věci proto Nejvyšší správní soud považuje za dostatečnou.

[17] K námitce, že krajský soud požadavek na vzdálené zpřístupnění spisu neposoudil správně, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek z 13. 6. 2008, čj. 2 As 9/2008-77. Nejvyšší správní soud tam dovedl, že účastník řízení má právo nejen na pořízení výpisů, ale také na pořízení kopií ze spisu. Z tohoto práva nicméně nelze vyvodit povinnost správního orgánu kopie pořídit a zaslat účastníkovi řízení. Obdobně v rozsudku NSS z 14. 6. 2023, čj. 6 Azs 116/2022-43, bod 23, Nejvyšší správní soud dovedl, že z ústavního pořádku ani z § 38 odst. 4 správního řádu neplyne právo na pořízení kopie části či součásti spisu správním orgánem. Nejvyšší správní soud ve spise ověřil, že stěžovateli bylo umožněno do spisu

pokračování

nahlédnout a pořídit si z něj kopii. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se krajský soud při posouzení této otázky nedopustil žádného zásadního pochybení.

[18] V bodech 18, 22, 23 a 25 rozsudku dále krajský soud dostatečně jasně vysvětlil, proč některé stěžovatelovy námitky nepovažoval za přesvědčivé. Tento závěr opřel například o zjištěné ověření spolehlivosti použitého rychloměru, odborné školení členů policejní hlídky stran práce s měřícím přístrojem a o listinné důkazy potvrzující správnost měření. Z těchto bodů je rovněž patrné, jaký názor krajský soud zaujal ohledně námitek týkajících se možných nepřesností měření způsobených teplotou vzduchu či nevhodnou vzdáleností měřicího zařízení od měřeného vozidla.

[19] Nejvyšší správní soud k námitkám, podle nichž stěžovateli nebylo umožněno zpochybnit skutkový stav zjištěný správními orgány nebo Policií ČR, uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správní soudu je pro řízení o přestupku zásadní, zda správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž lze po jejich řádném zhodnocení učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu daného rychloměru (rozsudky NSS z 14. 5. 2015, čj. 7 As 83/2015-56, z 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, bod 20, z 22. 7. 2020, čj. 6 As 69/2020-33, body 10-11, z 23. 6. 2022, čj. 7 As 124/2020-32, body 15-16, či z 13. 3. 2024, čj. 6 As 194/2023-30, body 11-12). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů v zásadě poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[20] V nyní projednávané věci krajský soud z výše jmenovaných listin vycházel, přičemž některé další stěžovatelem zpochybňované skutečnosti vyplynuly ze spisového materiálu (například umístění dopravního značení nebo poloha policejní hlídky). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že pokud krajský soud při této sadě důkazů považoval některé žalobní námitky za spekulativní, nedopustil se zásadního pochybení zakládajícího přijatelnost kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by z provedených důkazů ani dalších podkladů obsažených ve správním spise plynuly pochybnosti o správnosti měření a zjištěném skutkovém stavu, které by vyžadovaly ze strany správních orgánů doplnění dokazování. Z úředního záznamu o zastavení vozidla v nyní projednávané věci vyplynulo, že policisté provedli měření v souladu s návodem k obsluze a před jeho zahájením ověřili neporušenost cejchů a ověřovacích značek měřicího zařízení. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry rozsudku z 17.08.2016, čj. 7 As 309/2015-51, kde soud dovodil, že pokud u laserových či radarových rychloměrů není dodržen návod k obsluze, přístroj jedoucí vozidlo vůbec nezměří. Tyto závěry byly převzaty také do rozsudku z 16. 5. 2017, čj. 1 As 53/2017-42, usnesení z 19. 1. 2023, čj. 7 As 192/2021-25, bod 17, usnesení z 4. 4. 2025, čj. 8 As 124/2024-50, bod 10, usnesení z 10. 10. 2025, čj. 6 As 29/2025-27, bod 9.

[21] K stěžovatelovým námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud

v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. ledna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu